

ע"פ 2248/09/17 - מדינת ישראל נגד י מ

19 דצמבר 2017

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עפ"ג 2248-09-17 מדינת ישראל נ' מ

לפני:

כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד

כב' השופט שמואל בורנשטיין

כב' השופטת דבורה עטר

מדינת ישראל

המערערת

נגד

י מ

המשיב

נוכחים:

ב"כ המערערת, עו"ד קרן ענבר

המשיב וב"כ, עו"ד ירון פורר

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיב הורשע על פי הודאתו בת"פ 60777-08-16 באיומים על מעסיקו בשיחות טלפון במהלך אמר לו שיהרוג אותו על רקע סכסוך כספי ביניהם.

המשיב הורשע על פי הודאתו בת"פ 1740-11-16 בפגיעה בפרטיות של גרושתו היום, כאשר חיטט במכשיר הטלפון הנייד שלה, קרא שיחות אינטימיות שלה עם בן זוגה הנוכחי, הגיע לביתה, נכנס אליו ולמרות בקשתה סירב לצאת ממנו אלא חיפש בארונות חפצים של גברים אחרים וכשמצא בגד שחשש שייך לבן זוגה, קרע אותו.

המשיב הוצא מהבית רק לאחר שהגיעו שוטרים שהוזעקו על ידי גרושתו.

המשיב נידון לשלושה חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות, כולם תוצאה של הפעלה בחופף למאסר על תנאי חב הפעלה שהיה תלוי ועומד נגדו.

כמו כן, נידון המשיב לשלושה חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין.

המערערת טוענת כי עונש המאסר שהוטל על המשיב אינו תואם את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות איומים ופגיעה

עמוד 1

בפרטיות וכן היא טוענת שלא היה מקום, גם לאור תסקיר שירות המבחן, להפעיל את עונש המאסר על תנאי חב ההפעלה כעונש יחיד למעשה בגין העבירות נושא גזר הדין לא הוטל על המשיב עונש ממשי.

המערערת עותרת להטיל על המשיב לפצות את המעביד, שאיננו מעסיק אותו יותר, ולפצות את גרושתו וזאת למרות שהוא משלם דמי מזונות.

ב"כ המערערת טוענת כי שגה בימ"ש קמא כאשר קבע את עונשו של המשיב בתחתית המתחמים שנקבעו על ידו, למרות שמעשיו של המשיב מגלים התנהגות כוחנית ואובססיבית, יחד עם אלמנטים של שליטה ורודנות שפוגעים בזכותה של הגרושה לאוטומוניה ולשליטה על חייה.

ב"כ המערערת מפנה לעברו הפלילי של המשיב ולעובדה שביצע את האיומים כלפי המעביד כאשר מאסר על תנאי חב הפעלה תלוי ועומד נגדו.

ב"כ המערערת טוענת, כאמור, כי שגה בימ"ש קמא כאשר לא הפעיל את ההתחייבות שהייתה תלויה ועומדת כנגד המשיב אך נאמר כבר עתה כי מעיון בטיעוני ב"כ המאשימה לעונש בבית משפט קמא עולה כי לא התבקשה הפעלת ההתחייבות.

ב"כ המשיב תומך בגזר הדין של בימ"ש קמא ומפנה לנסיבותיו האישיות והבריאותיות של המשיב, כפי שעולות בתסקיר שירות המבחן המפורט שהיה בפני בימ"ש קמא וטוען כי צדק בימ"ש קמא כאשר העדיף את התרשמותו מדברי המשיב בפניו, גם מאלה שלא נרשמו במפורש בפרוטוקול הדיונים שהוצגו בפניו, שבהם דיבר המשיב עובר להכרעת הדין בכתב האישום המתוקן ועובר למתן גזר הדין.

לטענתו, כי יש להעדיף את התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט מהמשיב במהלך תקופה ארוכה מאשר התרשמות שירות המבחן בכל הקשור להיעדר נזקקותו של המשיב להליך טיפולי בבעיות האלימות מהן סובל, כפי שהוכח, באיומים כלפי המעביד ובעברו הפלילי.

עיון בגזר הדין של בימ"ש קמא מעלה כי מתחם הענישה שקבע בעניין עבירת האיומים כלפי מעבידו של המשיב דאז איננו הולם את מדיניות הענישה כפי שהיא באה לביטוי בפסיקה בכל הקשור לעבירות אלימות, פיזית ומילולית, שכן מדובר באיום ברצח וביחחות טלפון שהתנהלו מספר פעמים.

גם אם נקבל את טענת המשיב, שהתקבלה כמהימנה על ידי בימ"ש קמא ועל ידי שירות המבחן, לפיה האיומים נבעו מהתנהגות המעביד במהלך סכסוך עסקי שהיה בינו לבין המשיב ומחששות של המשיב שימצא את עצמו בלא דיור, שכן גם אם מדובר בסכסוך עסקי אין מקום לפתור אותו על ידי השמעת איומים.

מתחם הענישה שקבע בימ"ש קמא לגבי התנהגותו של המשיב כלפי גרושתו מקובל עלינו, אך בימ"ש קמא לא יישם אותו כאשר לא הטיל כל עונש ממשי גם בגין האישום השני ובוודאי גם בגין האישום הראשון.

בימ"ש קמא לא התעלם מהיותו של התסקיר לא חיובי, שכן המשיב סירב להשתלב בהליך שיקומי, אך הוא עובד לפרנסתו, אב מסור לילדיו ועל פי עמדתו בפני שירות המבחן הוא לא מסכים שמדובר בעניין לגיטימי אך הרקע, בראייתו, מעניק מעין הסבר למאסר.

בסיפא גזר הדין קבע בימ"ש קמא כי הוא התרשם שהמשיב מבין שהוא בעתיד לא ינקוט בדרך אלימה או עבריינית להשיג את זכויותיו, הוא הודה ולא ניהל משפט.

אף איננו מתעלמים מכך שהמשיב הודה בשני המעשים נושאי כתב האישום וחסך את עדויותיהם של מעבידו ושל גרושתו אך אין בכך, גם אם בימ"ש קמא התרשם שהמשיב מבין שהוא בעתיד לא ינקוט בדרך האלימה כפי שנהג לפחות במקרה נושא האישום הראשון כדי להצדיק הימנעות מהטלת עונש ממשי על המשיב בגין אותם מעשים ועל מנת להרתיע אותו, שכן הוא טוען שאינו נזקק להשתתפות בהליך טיפולי, ושירות המבחן התרשם כי הוא בעל דפוסים עברייניים מופנמים, מחזיק בעמדות שנותנות לגיטימציה לאלימות, בעל קווי אישיות נרקסיסטיים, נעדר אמפתיה לקורבן ולא מגלה רצון למעורבות טיפולית.

לאור כל האמור לעיל, ומבלי להתעלם מהכלל לפיו בימ"ש לערעורים לא ממצה את הדין עם נאשם שהחליט להחמיר בעונו, אנו מקבלים את הערעור וקובעים כי המשיב ירצה 6 חודשי מאסר בעבודות שירות על פי חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות.

ששת החודשים יהיו מורכבים מהפעלת המאסר על תנאי חב ההפעלה ומתוספת של שלושה חודשים בגין העבירות נושא גזר הדין.

גם עתירת המערערת להטלת פיצוי על המשיב מוצדקת בעינינו בכל הקשור למעבידו דאז, שכן, כאמור, המשיב משלם מזונות לגרושתו עבור ילדיו.

אנו מחייבים את המשיב לפצות את המעביד נושא האישום הראשון בסכום של 3,000 ₪.

הפיצוי ישולם בשלושה תשלומים רצופים ושווים של 1,000 ₪ כל אחד החל מיום 01.01.2018 ובכל ראשון לחודש עד לפירעון המלא.

הפיצוי יועבר למעביד מיד לאחר החלטתו על פי פרטים שתמסור ב"כ המערערת למזכירות תוך 7 ימים.

לא יופקדו הסכומים, תועבר גבייתם למרכז לגביית קנסות.

המשיב יתייצב בפני הממונה על עבודות שירות ביום 01.01.2018 בשעה 08:00 בקליטה להצבה ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת.

**ניתן והודע היום א' טבת
תשע"ח, 19/12/2017
במעמד ב"כ הצדדים
והמשיב.**

דבורה עטר, שופטת

שמואל בורנשטיין, שופט

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**